

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera ve věci žalobce: **D. T. N.**, nar. X, X státní příslušnosti, bytem X, zast. **Mgr. Petrem Václavkem**, advokátem v Praze 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o přezkum rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 3. 10. 2014 č.j. MV-85360-3/SO-2014,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Včasně podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne ze dne 3. 10. 2014 č.j. MV-85360-3/SO-2014 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 28. 4. 2014 č.j. OAM-30942-40/DP-2011 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), ve spojení s ustanovením § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žalobcova žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

V podané žalobě žalobce uvádí, že postup žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně byl nezákonný, neboť ten měl zahájit řízení o zrušení víza k pobytu nad 90 dní, což neučinil a místo toho žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu zamítl. Dále žalobce uvádí, že správní orgány žádným způsobem nezkoumaly dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, ačkoli k tomu byly podle cit. ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců povinny. Žalobce proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

Ve vyjádření k první žalobní námitce žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců uvedla, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem, když zamítl žádost, neboť nebyl oprávněn zahájit řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, když o pobytovém statusu žalobce bylo rozhodováno v rámci řízení zahájeném k žádosti žalobce. K druhé žalobní námitce žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně nebyl povinen zkoumat dopad zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Dále k této námitce žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců uvádí, že se otázkou dopadů rozhodnutí do soukromého života zabývala na str. 5 napadeného rozhodnutí. Připustila, že prvostupňové rozhodnutí může mít negativní dopad do soukromého a rodinného života žalobce, avšak v porovnání se závažností protiprávního jednání, které doprovázelo pobyt žalobce na území České republiky, nikoli nepřiměřený. Navrhuje proto zamítnutí žaloby.

Při jednání před Městským soudem v Praze (dále „*městský soud*“) žalobce, resp. jeho zástupce, setrval na uplatněných žalobních bodech, zejména na žalobním bodu namítajícím nepřiměřenost napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Žalovaný správní orgán se z účasti na jednání omluvil.

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „*s.ř.s.*“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů posoudily žalobcův případ správně, korektně a ve všech souvislostech po stránce skutkové i po stránce právní.

Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně – mimo jiné – ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců vztahující se na dlouhodobé vízum.

Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, resp. neudělí povolení k dlouhodobému pobytu, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

Nejprve se soud zabýval první žalobní námitkou, tedy námitkou, že žalovaný nebyl oprávněn žádost žalobce zamítnout, měl povolení vydat a teprve poté zahájit řízení o zrušení tohoto pobytového povolení. Žalobcem navrhovaný postup je zcela v rozporu se zásadou hospodárnosti a rozumného vedení správního řízení zakotvenou v ustanovení § 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, jakož i zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře (§ 2 odst. 3 správního řádu). Městský soud jen odkazuje na správné zdůvodnění postupu správního orgánu prvního stupně, jak jej vysvětlila žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ve svém vyjádření k žalobě s tím, že se s tímto vyjádřením zcela ztotožňuje, aniž by shledával uvedený postup procesně dále

rozebírat. Je zcela logické, že za situace, kdy žalobce žádá o povolení pobytu a zároveň jsou splněny podmínky pro zrušení pobytového povolení, správní orgán toto povolení nevydává. Postup žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně, byl tedy zákonný, takže první žalobní námitka není důvodná.

Důvodná není ani druhá žalobní námitka. Zákon o pobytu cizinců výslovně správnímu orgánu neukládá, že by při aplikaci ustanovení § 37 odst. 1 cit. zákona zkoumal otázku přiměřenosti dopadů zásahu svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince jako účastníka řízení, a to na rozdíl od případů rozhodování podle odstavce 2 téhož ustanovení, podle něhož naopak přihlíží správní orgán prvního stupně při posuzování přiměřenosti k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Přesto nad rámec toho, v zásadě obiter dictum, žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců na str. 5 napadeného rozhodnutí konstatovala, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně může mít negativní dopad do soukromého a rodinného života účastníka řízení (tzn. žalobce), avšak v porovnání se závažností protiprávního jednání, které doprovázelo pobyt žalobce na území České republiky, nikoli nepřiměřený. S úvahou žalované se městský soud ztotožňuje.

Pokud zákonodárce dospěl k závěru, že spáchání úmyslného trestného činu, v projednávaném případě pak trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, je natolik závažnou skutečností, že opravňuje stát zasáhnout do legitimního očekávání cizince ve shora popsaném smyslu, tím spíše spáchání úmyslného trestného činu opravňuje stát v první řadě povolení k pobytu vůbec nevydat a legitimní očekávání cizince, že bude moci na území státu pobývat po dobu určenou v povolení, vůbec nezaložit.

V případech neudělení nebo zrušení povolení k pobytu z důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se tedy neuplatní hledisko přiměřenosti dopadů pobytového nepovolení do soukromého a rodinného života cizince, neboť veřejný zájem na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří páchali úmyslnou trestnou činnost, má přednost před právem cizince, který takovou trestnou činnost spáchal, na ochranu jeho soukromého či rodinného života. Obdobný právní názor přitom již dříve zastal i Nejvyšší správní soud, a sice v rozsudcích ze dne 18. 12. 2008 č.j. 7 As 21/2008-101 a ze dne 24. 9. 2015, č.j. 6 Azs 163/2015-47.

Ze shora uvedených důvodů městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. a vychází ze skutečnosti, že žalobce v řízení nebyl úspěšný, zatímco úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu procesní náklady v řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. července 2016

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu